

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 17 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo EasyDebt Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko A. B. z domu J. o zapłatę kwoty 11.954,46 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu (na kwotę główną miało składać się 7.108,56 zł wierzytelności nabytej od Banku (...) S.A., odpowiadającej kwocie głównej kredytu, 4.635,90 zł odsetek za opóźnienie, naliczanych w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, oraz 210 zł opłat manipulacyjnych za podjęte przez bank czynności windykacyjne).

Mimo nie zajęcia stanowiska w sprawie przez pozwaną, Sąd Rejonowy uznał powództwo za nieudowodnione. Stwierdził, że strona powodowa przedłożyła kopię umowy o kartę kredytową, zawartej między pozwaną a Bankiem (...) S.A. w dniu 18 sierpnia 2008 r. Z umowy tej nie wynika jej numer. W wystawionym przez bank bankowym tytule egzekucyjnym wskazano, że obejmuje zadłużenie wynikające z umowy o kartę kredytową C. z dnia 18 sierpnia 2008 r. bez wskazania numeru umowy. Natomiast w umowie przelewu wierzytelności jak i w pozwie wskazano, że dochodzone roszczenie wynika z umowy o kartę kredytową C. z dnia 18 września 2008 r. numer (...). Z samej umowy jak i bankowego tytułu egzekucyjnego wynika natomiast, że umowa została zawarta 18 sierpnia 2008 r. oraz w żadnym ze wskazanych dokumentów nie wskazano numeru umowy. Powód nie wykazał zatem, że umową przelewu objęta była wierzytelność wynikająca z załączonej do akt sprawy umowy o kartę kredytową C.. Tym samym nie wykazał legitymacji procesowej czynnej. Odnośnie roszczenia o zapłatę odsetek wskazano, że powód nie sprecyzował za jaki okres zostały one wyliczone. Nie wynika to z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego ani z żadnego innego dokumentu. Powód dochodzi nadto kwoty 210 zł z tytułu opłat manipulacyjnych za podjęte przez bank czynności windykacyjne, jednak ta kwota nie wynika z umowy ani z regulaminu, załączonych do akt w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi wykonawczemu. Wreszcie złożony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych i ewidencji analitycznej. Nie posiadają one jednak mocy dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła strona powodowa w zakresie kwoty 11.200,03 zł (a więc ograniczając roszczenie o 210 zł). Skarżąca podniosła zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów:

- art. 6 kc poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w zakresie legitymacji procesowej czynnej, wysokości roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożoną do pozwu dokumentacją oraz przyznaniem w sposób konkludentny przez stronę pozwaną istotnych okoliczności sprawy;

- art. 3 kpc i 232 kpc poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, tj. iż pozwaną z pierwotnym wierzycielem - Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. wiązała Umowa o Kartę Kredytową C., że na podstawie tej umowy Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ramach ustalonego w umowie limitu, a strona pozwana uprawniona została do dokonywania za pomocą wydanej jej Karty Kredytowej, transakcji w ramach limitu kredytu, że pozwana nie wywiązała się z umowy, która to okoliczność zmusiła Bank do wystawienia przeciwko pozwanej bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 11 października 2010 r. nr (...), że bankowy tytuł egzekucyjny określił stan zadłużenia pozwanej oraz wymagalność zobowiązania, że pierwotny wierzyciel uzyskał na bankowy tytuł egzekucyjny klauzulę wykonalności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu Wydział I Cywilny z dnia 14 listopada 2011 r., sygn. akt I Co 4466/11, że pierwotny wierzyciel (bank) skierował sprawę zadłużenia pozwanej na drogę postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzone, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej Bankowi na powoda, podczas gdy powód zaoferował w sprawie wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci:

- umowy karty kredytowej C. wykazującej treść stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, prawa i obowiązki stron, wysokość środków pieniężnych oddanych do dyspozycji stronie pozwanej;

- bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności, jaki udowadnia wysokość zobowiązania strony pozwanej na dzień wystawienia (...) i wymagalność roszczenia oraz zawiera klauzule - komornika wykazującą fakt wytoczonej przeciwko pozwanej egzekucji;

- umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013 r. wraz z załącznikiem na dowód nabycia wierzytelności przez powoda i przysługującej mu legitymacji czynnej;

- podpisany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu (...) z dnia 28 października 2013 r. wykazujący istnienie oraz obowiązek spełniania świadczenia przez stronę pozwaną oraz nabycie przez stronę powodową dochodzonej wierzytelności;

- pełnomocnictwo do podpisywania wyciągów z ksiąg rachunkowych powoda wraz z dokumentami potwierdzającymi umocowanie osób podpisujących pełnomocnictwo;

- wezwanie do zapłaty, jako dowód wezwania strony pozwanej do dobrowolnej spłaty zadłużenia, które potwierdzają zarówno istnienie zobowiązania, jak i skuteczność jego przejścia na powoda oraz brak kwestionowania zobowiązania przez pozwaną;

- art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co przejawia się tym, że:

a) Sąd I. instancji pominął fakt przyznania przez stronę pozwaną, co nastąpiło w wyniku jej bierności w procesie okoliczności istnienia między pozwaną a Bankiem - pierwotnym wierzycielem stosunku zobowiązaniowego i przyznanie, że pozwana nie wykonała ciężących na niej zobowiązań wynikających z umowy, co winno skutkować przyjęciem przez Sąd, że roszczenie powoda, który nabył wierzytelność, jest udokumentowane, istniejące i wymagalne;

b) zbywca wierzytelności (bank) zobowiązany był do przygotowania i wydania nabywcy dokumentów, co winno skutkować uznaniem, że gdyby nie doszło do skutecznego przeniesienia praw na powoda z Umowy Karty Kredytowej C., to nie dysponowałby on danymi pozwanej oraz składanymi w postępowaniu dokumentami, na podstawie których dochodzi roszczenia,

c) Sąd I instancji nie uwzględnił mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 28 października 2013 r. dla wykazania zasadności roszczenia powoda, w sytuacji gdy wynika z jego treści jednoznacznie wysokość wierzytelności i konkretyzuje on także podstawę zobowiązania, tj. wskazuje numer karty kredytowej o identycznym ciągu cyfr, jaki widnieje na załączniku do umowy cesji;

- art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 231 kpc poprzez oparcie rozstrzygnięcia na sprzecznej podstawie faktycznej; Sąd I instancji w pierwszej kolejności uznał, że przedmiotem przelewu była wierzytelność wynikająca z zawartej z A. U. o Kartę Kredytową C., objęta postanowieniami przedstawionego w sprawie (...) nr (...), by później, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, w oparciu rzekomo błędnie wskazaną datę umowy karty kredytowej C., dojść od wniosku, iż wierzytelność będąca przedmiotem niniejszego procesu nie została skutecznie przeniesiona na rzecz strony powodowej, podczas gdy przedłożony w sprawie materiał dowodowy oraz fakt dysponowania przez stronę powodową danymi pozwanej dowodzą skuteczne nabycie wierzytelności oraz fakt przysługiwania jej legitymacji procesowej czynnej do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie;

- art. 339 § 2 kpc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na oddaleniu powództwa w sytuacji kiedy przepis ten przewiduje domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, które w sytuacji gdyby Sąd w sposób prawidłowy dokonał oceny materiału dowodowego, dałoby podstawę do uwzględnienia żądania powoda.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, wraz z kosztami postępowania za obie instancje. Nadto, w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 kpc, wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wniosku o wydanie karty kredytowej z dnia 10 września 2008 r. Konieczność powołania

tego dowodu powstała dopiero na obecnym etapie postępowania, gdyż Sąd I instancji wydając wyrok zaoczny na niekorzyść powoda, z uwagi na błędną ocenę złożonych w postępowaniu dokumentów, uniemożliwił stronie powodowej uzupełnienie materiału dowodowego o dokumentację, jaką Sąd uznał przy wyrokowaniu za niezbędną do udokumentowania zasadności dochodzonego pozwem roszczenia. Ponadto na etapie składania powództwa nie zachodziła konieczność przedłożenia niniejszego wniosku, gdyż wszystkie dane niezbędne do prawidłowej oceny roszczenia, wynikały wprost z przedłożonych dokumentów. Przedmiotowy wniosek o wydanie karty kredytowej dowodzi, iż prawidłową datą zawarcia umowy karty kredytowej C. był dzień 18.09.2008 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy co do zasady przyjmuje ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne, czyniąc je podstawą własnego rozstrzygnięcia.

Zarzuty apelacji są trafne tylko w tej mierze, że zasadnie wskazują na niekonsekwencję w stanowisku Sądu Rejonowego, który raz przyjmuje, że strona powodowa nabyła wierzitelność, by następnie stwierdzić, iż tego nie uczyniła. Trafność tego zarzutu nie skutkuje jednak uwzględnieniem apelacji.

Skarżący zdaje się bagatelizować to, że umowa kredytu zawarta przez pozwaną datowana jest na 18 sierpnia 2008 r., natomiast wyciąg z ksiąg funduszu wskazuje, że chodzi o umowę z dnia 18 września 2008 r., a więc z daty o miesiąc późniejszej. Stąd powoływanie się na treść umowy przelewu, nie może dowodzić cesji umowy z 18 sierpnia 2008 r. Także powoływanie się na zbieżność numerów umowy na załączniku do umowy cesji i na wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu jest bezprzedmiotowe, gdyż numer ten nie widnieje na umowie, mającej być źródłem dochodzonej wierzitelności. Skądinąd w ogóle nie zostało wyjaśnione na jakiej podstawie ustalono tenże numer i kiedy został przyporządkowany umowie, której ma dotyczyć, ale która nie zawiera go w tekście. Niespójność dat na powołanych wyżej dokumentach czyni bezprzedmiotowym prowadzenie w instancji odwoławczej dowodu z dokumentu w postaci wniosku o zawarcie umowy kredytowej. Wedle wszelkiej wiadomości wniosek ten skutkował zawarciem innej umowy niż wskazana w wyciągu z ksiąg funduszu. Natomiast wywodzenie w apelacji, że pierwotny wierzyciel omyłkowo wskazał datę zawarcia umowy nie zostało poparte dowodami, które mogłyby wskazywać na to, że istotnie umowa została zawarta w miesiąc później, niż wynika to z datownika. Twierdzenia takie, jako nieudowodnione, nie mogły zostać zaliczone do postawy faktycznej orzekania na podstawie domniemania, choćby i wywodzonego z daty złożenia wniosku o wydanie karty kredytowej. Okoliczność, że wniosek ten został złożony w dniu 10 września 2008 r. nie przesądza o tym, że (nawet przy przyjęciu omyłki w oznaczeniu daty) był to wniosek skutkujący zawarciem umowy złożonej do akt jako dowód w sprawie. Skarżący, by wesprzeć tezę o omyłkowo wpisanej dacie, wskazuje na fakt wydania mu przez pierwotnego wierzyciela, dokumentacji wiążącej się z podstawą faktyczną powództwa. Należy jednak ocenić, że sama czynność faktyczna jaką jest wydanie dokumentów nie uzdrawia wadliwości złożonych dowodów, które nie dają podstaw, by przyjmować, że strona powodowa nabyła wierzitelność wynikającą z umowy z dnia 18 sierpnia 2008 r. Sąd odwoławczy dostrzega, że w warunkach masowego obrotu wierzitelnościami, czym przecież trudni się strona powodowa, weryfikowanie każdej wierzitelności pod kątem prawidłowości dokumentacji może być utrudnione. Z drugiej strony należy mieć jednak na uwadze, że profesjonalny charakter prowadzonej działalności nakłada na powodowy fundusz podwyższone mierniki staranności. Obecne odwoływanie się do poszlak i dowodów o charakterze pośrednim nie może być drogą do omińnięcia wymogów dowodowych równych dla każdego uczestnika obrotu. Jednocześnie za zbyt daleko idące należy uznać odwoływanie się do konstrukcji przyznania przez przemilczenie (art. 230 kpc), czego miała dokonać pozwana. Nie sposób oceniać jej reakcji na stanowisko procesowe strony powodowej, skoro w ogóle nie zajęła stanowiska w sprawie. Utrwalone orzecznictwo przyjmuje możliwość przyjęcia konstrukcji unormowanej w przepisie art. 230 kpc jedynie, gdy przemawia za tym całokształt okoliczności sprawy. W obecnej sprawie nie było to zaś uzasadnione.

Jeśli chodzi o walory dowodowe tego wyciągu to skarżący w swojej argumentacji całkowicie pomija trafnie przytoczony przez Sąd Rejonowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10). W orzeczeniu

tym stwierdzono, że art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Stąd powoływanie się w obecnym postępowaniu na moc urzędową dokumentu nie może odnieść poszukiwanego przez apelanta skutku. Sąd Okręgowy naturalnie dostrzega, że dokument o którym mowa zachowuje moc urzędową dokumentu prywatnego, jest ona jednak równa mocy oświadczenia strony powodowej. Tymczasem same twierdzenia strony nie mogą być podstawą faktyczną wyrokowania w obecnej sprawie.

Dodać należy, że wystawienie bankowego tytułu wykonawczego, zaopatrzonego następnie w klauzulę wykonalności nie ma w obecnej sprawie większego znaczenia. Strona powodowa nie może posługiwać się takim tytułem wykonawczym i należy odrzucić ewentualną myśl o związaniu sądu cywilnego orzeczeniem w postaci postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu w postaci tzw. bte. W przeciwnym wypadku postępowanie dowodowe należałoby ograniczyć do dowodu z dokumentu jakim jest tytuł wykonawczy oparty o bankowy tytuł egzekucyjny, co byłoby jednak zabiegiem nie znajdującym oparcia w przepisach procedury. Nadto w obecnej sprawie uchybienia dowodowe dotyczą innego elementu stanu faktycznego tj. nie istnienia wierzytelności wynikającej z umowy z bankiem, lecz dokonania przelewu tej wierzytelności.

Wreszcie należy wskazać, że konstrukcja przepisu art. 339 § 2 kpc daje sądom orzekającym merytorycznie możliwość oceny wiarygodności twierdzeń powoda i kształtowania orzeczenia stosownie do wyników tej oceny. Sąd Okręgowy podziela zapatrywanie Sądu Rejonowego, że nie wykazano przejścia wierzytelności, co wyklucza uwzględnienie powództwa.

Z tych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu, a to na podstawie przepisu art. 385 kpc.